

РЕШЕНИЕ

№ 2689

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **2162** по описа за **2024** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на А. Ю. Ц. от [населено място], подадена чрез адв. В., срещу Решение № 442 от 23.01.2024 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 18-ти състав по нахд № 15698/2022 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-021601 от 24.10.2022 г., издадено от Д. Д. - началник група към СДВР, Отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца, на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на обжалваното решение поради неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Наведени са доводи, че в наказателното постановление не става ясно мястото на извършване на нарушението В тази връзка посочва, че не е установено къде са били полицейските органи по време на извършване на нарушението. В заключение поддържа, че съставомерността на нарушението е обусловена от наличието на специфична цел като тази цел следва да намери отражение при описанието на деянието в АУАН и НП. Иска се отмяна на решение на СРС и произнасяне по същество, при което да бъде отменено и оспореното наказателно постановление. Претендира сторените по делото разноски за

две инстанции.

В съдебно заседание касаторът А. Ю. Ц., редовно уведомен, не се явява.

Ответникът – началник група към СДВР, Отдел "Пътна полиция" при СДВР, редовно призван, не изпраща представител, не изразява становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалбата е неоснователна.

Административен съд София-град, X.-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

СРС е възприел фактическата обстановка, която съответства на събраните по делото доказателства и отразеното в НП. Съдът е приел, че на 07.10.2022 г. около 21:45 часа жалбоподателят А. Ю. Ц. управлявал моторно превозно средство - лек автомобил „БМВ 318и“ с ДК [рег.номер на МПС], в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. На кръстовището на [улица]с [улица]Ц. не използва пътищата, отворени за обществено ползване за превоз на хора и товари, като умишлено форсира автомобила и извършва маневра наляво и надясно, като преднамерено извежда МПС-то извън контрол и довежда до загуба на сцепление на гумите-дрифт. Същото деяние се повтаря на [улица]и [улица]. Тези негови действия били възприети от свидетелите Н. Я. и С. М. - полицейски служители, намиращи се в служебен автомобил. Последните спрели за полицейска проверка водача на лекия автомобил като извикали за съдействие и екип на ОПП-СДВР. На място пристигнал свидетеля Н. Я., който съставил на Ц. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия АА № 655344/07.10.2022 г., квалифицирайки поведението му като нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. АУАН е предявен и подписан от А. Ю. Ц. като същият е депозирал възражения.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено и оспореното наказателно постановление.

Пред първоинстанционния съд е разпитана свидетелката Н. Л..

При тези данни от правна страна съдът е приел, че съставеният АУАН, както и НП са издадени от съответните компетентни органи и в рамките на техните правомощия. Обсъдил е подробно и показанията на разпитания свидетел. Приел е, че не са допуснати съществени нарушения при съставяне на акта и издаване на НП. За да потвърди наказателното постановление районният съд е приел, че нарушението на А. Ю. Ц. е подведено под правилната правна норма, а словесното описание на нарушението е достатъчно ясно и пълно описано, като същото съответства на правната му квалификация. Това, че е използвана думата „дрифт“ не означава, че обвинението е неясно, тъй като освен това понятие ясно и точно са описани и фактическите действия на водача, във връзка с твърдението, че той не е използвал пътя, отворен за обществено ползване, по неговото предназначение. Приел е, че

фактът, че т. нар. дрифт е техника на шофиране, не означава, че използването му е в съответствие с предназначението на пътя за превоз на хора и товари. В тази връзка СРС изложил и че деянието, обявено за административно нарушение, е извършено умишлено, като жалбоподателят е съзнавал действията си, които предприема по отношение на органите на управление на МПС, като е предвиждал и целял извършването на резки маневри, превъртане на колелата и рязко преминаване в съседни пътни ленти, както и че използва пътя не по предназначението му. Счита, че липсата на предходни влезли в сила НП срещу лицето не води до извод, че реализирането на отговорността се явява законово неоправдано.

Настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

За да постанови оспореното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция.

Фактическите констатации на въззивния съд са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.

Неоснователно е наведено от касатора оплакване, че поведението описано в процесното НП, не кореспондира с посочената като нарушена разпоредба на чл. 104б, т.2 от ЗДвП. Визираната разпоредба императивно забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Обстоятелството, че в закона не се съдържа легална дефиниция досежно „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“ като законодателна техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. В тази връзка, както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението, а именно: извършване на резки маневри с управляваното МПС, превъртане на колелата на автомобила с рязко преместване в ляво и в дясно в съседна пътна лента и извеждане на автомобила извън контрол. Това съзнателно опасно шофиране, посредством занасяне на автомобила в различни посоки, в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - за превоз на хора и товари.

Съдебният състав не възприема и хипотетичните твърдения, изложени в касационната жалба, за наличие на други фактори, които биха могли да бъдат причина за поведението на превозното средство на пътя. Наличието на проблеми със съединителя, на което се позовава защитата на жалбоподателя, предполага шофиране със завишено внимание и съобразителност, а не с превъртане на колелата на автомобила, с преместване в ляво и в дясно в съседна пътна лента с произтичащата от това загуба на контрол над автомобила. Всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасяне на МПС би могло да има фатални последици. Подобно поведение по пътната мрежа, отворена за движение, застрашава не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност.

На следващо място, противно на застъпеното в касационната жалба становище,

констатираният в случая метод на управление на превозното средство несъмнено представлява „ползване на път, отворен за обществено ползване, за друга цел, несъобразена с предназначението му за превоз на хора и товари“. Освен с приложените писмени доказателства, изводът за извършено неправомерно управление се потвърждава и от приложената по делото докладна записка от служител от ОПШ към СДВР, станал очевидец на рисковото управление от страна на касатора в настоящото производство. В този смисъл, категорично е установено по делото и мястото на извършване на нарушението, което е описано подробно както в АУАН и НП, така и в сведенията на полицейския служител. Както правилно е посочил първоинстанционният съд, смисълът на наименованието „Софийски околовръстен път“ е ноторно известен, още повече, че в НП са индивидуализирани конкретните отсечки от този път, в рамките на които е извършено нарушението. Несъстоятелни са и възраженията на касатора, в смисъл, че не се установява дали полицейските служители са били пеша, предвид дадените от св. Н. Я. сведения, в които недвусмислено е посочено, че служителите на пътна полиция са били в паркиран автомобил, с който в последствие са тръгнали след нарушителя.

От изложеното съдът намира, че водачът е осъществил виновно приписаното му нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Обществената опасност на така осъщественото административно нарушение е значителна с оглед механизма, по който е извършено деянието, като от него може да се обосновават изводите за виновно поведение на нарушителя, поради което твърдението в касационната жалба, че в конкретния случай се касае за „случайно деяние“ е неоснователно. Санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая, наложените на жалбоподателя наказания са правилно индивидуализирани в предвидения от закона абсолютен размер, поради което не следва да се обсъжда въпросът за тяхното редуциране. Деянието не разкрива белезите на маловажно нарушение и закономерно е било санкционирано по реда на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП.

Като е достигнал до този правен извод, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона.

По тези съображения решението не страда от пороците релевирани в касационната жалба, поради което, като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на правния спор, претенцията на касационния жалбоподател за присъждане на разноски е неоснователна.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ от АПК, Административен съд София-град, X. касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 442 от 23.01.2024 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 18-ти състав по нахд № 15698//2022 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.